

opusdei.org

Maják vo svete: Cirkev ako mesiášsky národ (8)

V stredu počas katechézy sa pápež Lev XIV. pripojil k modlitbám za pohreb otca Pierra El Raii, maronitského farára jednej z kresťanských dedín na juhu Libanonu, ktoré v týchto dňoch opäť prežívajú drámu vojny.

11.03.2026

II. Dogmatická konštitúcia Lumen gentium

3. Cirkev ako Boží ľud

Čítanie: Jer 31,33

„Ale toto bude zmluva, ktorú po týchto dňoch uzavriem s domom Izraela – hovorí Pán. Svoj zákon dám do ich vnútra a napíšem ho do ich srdca. A budem im Bohom a oni budú mojím ľudom.“

Drahí bratia a sestry, dobré ráno a vitajte!

Pokračujúc v úvahe nad Dogmatickou konštitúciou *Lumen gentium (LG)* sa dnes zameriame na druhú kapitolu, venovanú Božiemu ľudu.

Boh, ktorý stvoril svet a ľudstvo a ktorý túži zachrániť každého človeka, vykonáva svoje dielo spásy v dejinách tým, že si vyberá konkrétny ľud a prebýva v ňom. Preto volá Abraháma a sľubuje mu potomstvo početné ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu (porov. Gn 22, 17-18). S Abrahámovými synmi, potom, čo ich oslobodil zo stavu otroctva, Boh uzatvára zmluvu, sprevádza ich, stará sa o nich, zhromažďuje ich vždy, keď zablúdia. Identita tohto ľudu je teda daná konaním Boha a vierou v Neho. Tento ľud je povolaný stať sa svetlom pre ostatné národy, ako maják, ktorý pritiahne k sebe všetky národy, celé ľudstvo (porov. Iz 2,1-5).

Koncil tvrdí, že „toto všetko sa však stalo ako príprava a predobraz tej novej a dokonalej zmluvy, ktorá sa mala uzavrieť v Kristovi, a plného zjavenia, ktoré malo priniesť samo vtelené Božie Slovo“ (LG, 9). Je to totiž Kristus, ktorý v darovaní svojho tela a

krvi definitívne zhromažďuje tento ľud v sebe. Teraz je zložený z ľudí pochádzajúcich z akéhokolvek národa; je zjednotený vierou v Neho, príslušnosťou k Nemu, žitím Jeho vlastného života, oživovaný Duchom Zmŕtvychvstalého. To je Cirkev: Boží ľud, ktorý čerpá svoju existenciu z Kristovho tela (porov. J. Ratzinger, *Nový Boží ľud (Il nuovo popolo di Dio)*, Brescia 1992, 97) a ktorý je sám Kristovým telom (porov. J.-M. Congar, *Mesiášsky ľud (Un popolo messianico)*, Brescia 1976, 75); nie je to ľud ako každý iný, ale Boží ľud, zvolaný Bohom a zložený zo žien a mužov pochádzajúcich zo všetkých národov Zeme. Jeho zjednocujúcim princípom nie je jazyk, kultúra, etnicita, ale viera v Krista: Cirkev je preto – podľa nádherného vyjadrenia Koncilu – „zhromaždením tých, ktorí vo viere hľadajú na Ježiša“ (LG, 9).

Je to mesiášsky ľud, práve preto, že jeho hlavou je Kristus, Mesiáš. Tí,

ktorí sú jeho súčasťou, sa nechvália zásluhami ani titulmi, ale len darom byť v Kristovi a skrze neho Božími dcérami a synmi. Pred akoukoľvek úlohou alebo funkciou je teda v Cirkvi skutočne dôležité byť začlenení do Krista, byť vďaka milosti Božími deťmi. To je aj jediný čestný titul, o ktorý by sme sa mali ako kresťania usilovať. Sme v Cirkvi, aby sme neprestajne prijímali život od Otca a aby sme žili ako jeho deti a medzi sebou ako bratia. V dôsledku toho zákonom, ktorý oživuje vzťahy v Cirkvi, je láska, tak ako ju prijímame a prežívame v Ježišovi; a jej cieľom je Božie kráľovstvo, ku ktorému kráča spolu s celým ľudstvom.

Zjednotená v Kristovi, Pánovi a Spasiteľovi každého muža a ženy, Cirkev sa nikdy nemôže uzavrieť do seba samej, ale je otvorená všetkým a je pre všetkých. Ak k nej patria veriaci v Krista, koncil nám pripomína, že „všetci ľudia sú povolaní do

spoločenstva nového Božieho ľudu. Preto sa tento ľud, hoci zostáva jeden a jediný, má šíriť po celom svete a cez všetky veky, aby sa splnil zámer vôle Boha, ktorý na počiatku stvoril jedinú ľudskú prirodzenosť a rozhodol sa napokon zhromaždiť v jedno svoje roztratené deti“ (LG, 13). Aj tí, ktorí ešte neprijali evanjelium, sú teda určitým spôsobom orientovaní na Boží ľud a Cirkev, spolupracujúc na Kristovej misii, je povolaná šíriť evanjelium všade a všetkým (porov. LG, 17), aby každý mohol prísť do kontaktu s Kristom. To znamená, že v Cirkvi je a musí byť miesto pre všetkých a že každý kresťan je povolaný hlásať evanjelium a svedčiť o ňom v každom prostredí, v ktorom žije a pôsobí. Takto tento ľud preukazuje svoju katolicitu, prijímajúc bohatstvo a zdroje rôznych kultúr a zároveň im ponúkajúc novosť evanjelia, aby ich očistil a povzniesol (porov. LG, 13).

V tomto zmysle je Cirkev jedna, no zahŕňa všetkých. Tak ju opísal jeden veľký teológ: „Jediná archa spásy musí vo svojej rozsiahlej lodi prijať všetky ľudské rozmanitosti. Jediná sála hostiny, jedlá, ktoré rozdáva, pochádzajú z celého stvorenia. Je bezšvovým rúchom Krista, je tiež – a to je to isté – Jozefovým rúchom, mnohých farieb“ (porov. H. de Lubac, *Katolicizmus. Sociálne aspekty dogmy (Cattolicismo. Aspetti sociali del dogma)*, Milano 1992, 222).

Je veľkým znamením nádeje – predovšetkým v dnešných dňoch, poznačených mnohými konfliktmi a vojnami – vedieť, že Cirkev je ľud, v ktorom na základe viery žijú spolu ženy a muži rôznych národností, jazykov alebo kultúr: je to znamenie umiestnené v samom srdci ľudstva, výzva a proroctvo tej jednoty a toho pokoja, ku ktorým Boh Otec volá všetkých svojich synov a dcéry.

Preklad: Zuzana Klimanová

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/majak-vo-svete-cirkev-ako-
mesiassky-narod/](https://opusdei.org/sk-sk/article/majak-vo-svete-cirkev-ako-mesiassky-narod/) (01.04.2026)